

Homilije o Marijinem vnebovzetju II

2. Danes peljejo sveto in edino Devico nad vse svetovje v nebeško svetišče, njo, ki je tako ljubila devištvo, da jo je to preobrazilo kot v najčistejšem ognju. Vsaka devica izgubi devištvo s porodom; ona pa je ostala devica pred porodom, med rojevanjem in potem, ko je rodila.

Danes sveta in oživljena skrinja živega Boga, ki je v svojem naročju nosila svojega Stvarnika, počiva v Gospodovem templju, ki ga niso zgradile človeške roke.

Danes se raduje David, njen prednik in Božji prednik, skupaj plešejo angeli, ploskajo nadangeli, moči dajejo slavo, vladarstva prekipevajo, oblasti se veselijo, gospostva se radujejo, prestoli praznujejo, prepevajo kerubi in slavijo serafi. Ni jim namreč v majhno čast, da dajejo slavo Materi Slave.

Danes je presveta golobica, brezmadežna in nedolžna duša, posvečena božanskemu Duhu, ki je poletela z ladje, to je iz telesa, ki je gostilo Boga in je bilo vir življenja, našla počitek pri njegovih nogah. Odšla je v svet, ki ga le um lahko dojame, in se naselila v brezmadežni deželi nebeške dediščine.

Danes Eden novega Adama sprejema podobo raja, kjer je obsodba preklicana, kjer je bilo posajeno drevo življenja, kjer je bila oblečena naša nagota. Resnično nismo več goli in brez obleke, nismo več prikrajšani za sijaj božje podobe in ni z nas strgana obilna milost Duha. Ne bomo več objokovali nekdanje golote in govorili: *Odložila sem svoje oblačilo, kako naj se znova oblečem?* V ta raj ni uspelo prodreti kači, po katere lažnem pobožanstvenju smo se stegovali in tako postali podobni nerazumnim živalim. In to zato, ker je sam edinorojeni Božji Sin, ki je Bog in enega bistva z Očetom, iz te device in iz čiste zemlje izoblikoval sebe v človeka. In postal sem bog, čeprav sem ostal človek. Jaz, ki sem umrljiv, sem postal neumrljiv. Slekel sem oblačila iz kož. Slekel sem razpadljivost in se odel v oblačilo božanstva.

Danes se brezmadežna Devica, ki ni popustila zemeljskim strastem, ampak je gojila le nebeške misli, ni vrnila na zemljo: postala je živo nebo in se naselila v nebeških šotorih. Ali bo grešil proti resnici, kdor jo bo imenoval "nebo"? Razen če bi zaradi izrednih lastnosti upravičeno rekel o njej, da je "nad-nebesi". Kajti on, ki je ustvaril nebesa in jih drži v roki, Tvorec vsega stvarstva: v vesoljstvu in nad vesoljstvom, vidnega in nevidnega, on, ki ni na nobenem kraju, ker je povsod (če je res, da se tisto, kar nekaj vsebuje, imenuje kraj tistega, kar se tam nahaja), on je v njej sam od sebe brez človeškega semena postal otrok in je iz nje naredil širo bivališče svojega božanstva, ki vse napolnjuje, edino in brez meja, ves in cel v njej, ne da bi se zmanjšal, ostal je cel tudi navzven in si ohranil neskončni prostor.

Danes je zaklad življenja, brezno milosti – ne vem, kako bi to izrazil z drznimi in neustrašenimi ustnicami – zatemnila oživljajoča smrt. In brez strahu ji gre naproti ona, ki je prinesla na svet njenega uničevalca, če se sploh sme njen najsvetejši odhod, ki nosi življenje, imenovati smrt.

Kako bi mogla ona, ki je vsem dala, da je zažuborelo pravo življenje, pasti pod oblast smrti? Vendar pa se je priličila postavi svojega Sina in kot je hči starega Adama sprejela kazni, ki jih je zaslužil oče, saj ji jih ni odvezel niti njen Sin, ki je življenje samo. Toda pravično je, da jo kot Mater živega Boga privedejo do njega. Če Bog reče: *Naj prvi ustvarjeni človek ne izteza več roke, naj ne seže po drevesu življenja, naj ne je od njega in naj ne živi večno*, kako je potemtakem mogoče, da ne bi ona, ki je sprejela življenje samo brez začetka in konca, svobodna od meja začetka in konca, kako je mogoče, da ona ne bi živela neomejen čas?

3. Nekoč je Bog nagnal oba začetnika človeškega rodu, ki sta se napila vina nepokorščine, uspavala oko srca s pijanostjo prestopka, zatrla pogled misli z opitim spanjem greha in se pogreznila v smrtno spanje, in ju izgnal iz edenskega vrta. Zdaj pa ona, ki je odbila vsak napad strasti, ona, ki je pognala kal pokorščine Bogu in Očetu in je dala zaživeti vsemu rodu, zdaj pa ona ne bo sprejeta v raj? Nebo ji ne bo veselo odprlo vrat? Tu ni dvoma.

Eva, ki je prisluhnila kačinemu sporočilu, nastavila uho spodbudi sovražnika in pustila, da jo je v čutih prevaral klic po skrivnostnem in varljivem uživanju, je dobila za kazen bolečino in stisko, prenaša porodne bolečine in je skupaj z Adamom obsojena na smrt ter izgnana v brezna podzemlja. Njo pa, resnično preblazeno, ki je prisluhnila Božji besedi; njo, ki jo je napolnila polnost Duha in je ob nadangelovem oznanilu po Očetovi naklonjenosti zanosila; njo, ki je brez pohote in brez združenja spočela osebo Božje Besede, ki vse napolnjuje, in jo rodila brez naravnih bolečin; njo, ki je bila povsem združena z Bogom: kako bi njo mogla pogoltniti smrt? Kako bi jo moglo sprejeti podzemlje? Kako bi mogla razpadljivost onečastiti telo, ki je imelo v sebi življenje samo? Te stvari so povsem drugačne in tuje duši in telesu, ki sta nosila Boga.

Samo da jo je smrt zagledala, se je že prestrašila. Ko je napadla njenega Sina, jo je bolečina naučila in ji je izkustvo dalo spoznanje ter je postala previdna. Božja Mati ni stopala po temačnih strminah v podzemlje, ampak ji je bila pripravljena pot v nebesa: ravna, položna in prijetna. Če je Kristus – življenje in resnica – rekel: *Kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik*, kako bi Mati, še toliko bolj upravičeno, ne bivala z njim? Preden so prišle porodne bolečine, je že rodila, brez trpljenja se je končalo tudi njeno življenje. *Smrt grešnikov je pogubna*, zanjo pa, v kateri je bilo *želo smrti, greh*, ubito, kaj naj rečemo, če ne, da je bila smrt začetek nesmrtnega in vzvišenejšega življenja? Resnično je dragocena smrt Gospodovih svetih, več kot dragoceno je preminutje Božje Matere.

Zdaj se veselijo nebesa in ploskajo angeli! Zdaj naj se raduje zemlja in naj se radujejo ljudje! Zdaj naj ozračje polno veselja odmeva od petja. (...)

8. Tedaj pa sta Adam in Eva, prva roditelja človeškega rodu, z ustnicami polnimi veselja glasno vzkliknila: "Blažena si ti, hčerka, ki si nama izbrisala kazen za prestopek! Ti, ki si od naju podedovala razpadljivo telo, si nama prinesla v svojem naročju obleko nerazpadljivosti. Iz najinih ledij si prejela življenje, da bi nama dala v zameno srečno življenje. Ukinila si trpljenje, ustavila vrtinec smrti, obnovila najino nekdanje prebivališče. Midva sva raj zaprla, ti pa si drevo življenja spet naredila dostopno. Po najini krivdi je iz veselja pritekla žalost, po tvoji zaslugi pa je iz žalosti prišlo še večje veselje. Kako bi mogla okusiti smrt, o brezmadežna? Po tebi bo smrt postala most v življenje, lestev v nebo, prehod v nesmrtnost. Resnično blažena, preblazena! Kdo drug razen Besede se je ponudil, da izvrši to, kar si storila?" (...)

10. V tem trenutku se je po mojem mnenju moralo zgoditi nekaj takega, kar bi ustrezalo tem okoliščinam: k svoji Materi je moral priti Kralj, da s svojimi božanskimi in prečistimi rokami sprejme njeno sveto in brezmadežno dušo. In ona je verjetno rekla: "V tvoje roke, moj Sin, izročam svojega duha. Sprejmi mojo dušo, ki ti je tako draga in si jo ohranil brez graje. Tebi in ne zemlji, izročam svoje telo; ohrani ga nedotaknjeno, ki si blagovolil prebivati v njem in si ga, ko si se rodil, ohranil deviško. Ponesi me k sebi, da bom tudi jaz tam, kjer si ti, sad mojega telesa, v tvojem prebivališču. Čutim, kako me privlačiš k sebi, ki si se spustil k meni in izbrisal sleherno razdaljo. Ti sam potolaži ob mojem odhodu moje ljubljene sinove, ki si jih blagovolil imenovati svoje brate. Dodaj blagoslovu blagoslov s polaganjem svojih rok."

Potem je dvignila roke kakor vselej, blagoslovila zbrane. In ko je to izrekla, je slišala: "*Pridi k počitku, moja blagoslovljena Mati. Dvigni se, pridi, moja ljubljena, najlepša med ženami. Kajti glej, zima je prešla, čas obrezovanja se je približal. Lepa je moja ljubljena in madeža ni na tebi. Vonj tvojih mazil prekaša vse dišave.*"

Ko je to slišala, je sveta izročila svojega duha v Sinove roke.